

[Merethe Due Jensen]

Vi ønsker, at familierne skal prioriteres, og ser gerne familierådgivning. Vi kan ikke se på rådgivning isoleret for børn og unge. Det bør være en samlet familierådgivning.

Afslutningsvis vil jeg sige, at man allerede inden for den gældende lovgivning har mulighed for at tilgodese de ønsker, som SF giver udtryk for i forslaget. Derfor er forslaget overflødigt.

Men jeg kunne godt tænke mig at spørge om – for jeg kunne ikke finde det noget sted i forslaget – hvad det ville koste. Men det kan vi måske få forslagsstillerne til at fortælle?

Jørgen Tved (FK):

Det er, som om nogle af bemærkningerne til forslaget er gået komplet hen over hovedet på alle de ordførere, jeg har hørt indtil nu. Jeg skal gerne citere dem for måske at hjælpe lidt på hukkommelsen:

»... så har vi i dag stadig ca. 60.000 registrerede ungdomsarbejdsløse, dertil en restgruppe på ca. 40.000 ikkeuddannelsessøgende uden for arbejdsstyrken.«

Det fortæller lidt om, hvad det er for problemer, der er peget på i forslaget fra SF. De, der har været på talerstolen indtil nu, har sådan forsøgt at drukne det hele i velvilje: vi skal naturligvis være gode over for de unge, vi skal hjælpe dem, og alle muligheder står åbne osv. Men resultatet er altså disse 100.000, som der er peget på her.

Man kunne også pege på andre sider, som fortæller lidt om, at den politik, man har ført over for børn og unge, i høj grad har spillet fal-lit. Når man i dag taler om, at der f.eks. er 200 børn og unge, der lever på gaderne i København og ikke har andre muligheder, er der et eller andet, der burde ringe i politikernes hoveder og få dem til at spørge: Hvad har vi gjort forkert? Drukner vi hele spørgsmålet om ungdommen i velvilje? Drukner vi det hele i ord?

Det er i hvert tilfælde den opfattelse, jeg har af tingene. De steder, hvor man har haft disse ungdomsråd, og hvor de næsten alle steder er bukket under, er det vel, fordi man har givet nogle i forvejen aktive unge nogle muligheder for at tro, de var et eller andet ved musikken, at de havde en eller anden funktion, men kom de med forslag, som de mente kunne bære tingene videre frem, var der sandsynligvis ingen penge til at gennemføre dem for, eller det var måske ikke så klogt, som de selv mente, og nu skulle vi

se på sagen, vi kunne nedsætte et udvalg eller en komité, og vi kunne sikkert trække tingene så meget i langdrag, så de unge var nået pensionsalderen, inden nogen egentlig beslutning var taget.

Jeg synes, at hr. Carsten Andersen og SF her peger på nogle meget alvorlige problemer, der måske nok burde foranledige, at vi også her i Folketinget fik en debat om ungdommens samlede situation. Det har noget at gøre med mulighederne for uddannelse, støtte til uddannelse, et sted at bo, det har noget at gøre med arbejdssituation osv.

De steder, hvor ungdommen har forsøgt at indrette sig på egne præmisser og ud fra deres egen situation, ser vi jo somme tider, at det er politiet, der bliver sat ind. Jeg tænker på BZ'erne, når de prøver på at løse deres boligproblemer ved at rykke ind i nogle ejendomme, som står tomme. Man ser, hvordan den borgerlige fløj ved visse lejligheder kagler om, at nu skal vi nedlægge Christiania. Her er også nogle unge, der har indrettet sig på egne præmisser ud fra den situation, som de nu står i. Hvad er svaret fra de såkaldte ansvarlige politikere? Lad os sætte ordensmagten ind!

Jeg synes, at det, der er peget på i forslaget, om, at man skal give nogle rammer og så lade de unge om selv at fylde dem ud, er godt. Jeg kunne pege på nogle eksempler, hvor jeg har oplevet, at man har stillet nogle rammer til rådighed og så ladet de unge selv om at udfylde dem. Jeg kunne pege på institutionen Vesterbro Ungdomsgård, hvor man på et tidligt tidspunkt, hvor det måske ikke var så moderne at lade de unge klare sig selv eller udfylde rammerne, har ladet dem prøve at få denne institution til at fungere på deres egne præmisser.

Men hvor mange steder har man givet disse rammer? Hvor mange steder har der været åbnet mulighed for, at de unge på den måde kunne indrette sig i deres fritid osv., som de ønskede? Jeg kan pege på Vesterbros Arbejdsløshedshus osv. Der findes mange af den slags initiativer rundt omkring, som beviser, at dér, hvor man giver de unge de fysiske rammer, hvor man viser dem tillid, kan de godt klare problemerne selv. Det, man frygter fra dette Folketing – og det synes jeg debatten viser tydelige tegn på – er: Gud fri os, lad os ikke give dem for meget at skulle have sagt, ikke for stor indflydelse, tænk, hvis de gjorde og mente no-